

EERSTE BRIEF UIT JERUZALEM

door Shlomo Hizak

Jeruzalem, september 2017

Geliefde vrienden,

Shalom en zegen worden u toegewenst vanuit Jeruzalem!

Wat was dat een schokkend nieuws, over de gebeurtenissen in Barcelona en andere Europese steden. Dertien mensen verloren het leven en meer dan honderddertig raakten gewond. Het waren onschuldige toeristen.

Ik herinner me mijn bezoeken aan Spanje, waar ik was uitgenodigd. Ik bezocht veel steden, waaronder Barcelona. Ik voelde me zo verbonden met dit land. Ik voelde me geroepen om de mensen te ontmoeten en ik sprak in diverse gemeenten – het was heel bijzonder. Ik wist dat ik in een Katholiek land was, maar het was als een openbaring voor mij om alle mensen te ontmoeten en deelde het wonder van Israël met hen, wat hen weer bemoedigde. Ze leken zich één te voelen met het Joodse volk.

Spanje is eeuwenlang het thuisland voor het Joodse volk geweest. Het herinnert ons aan de Gouden Eeuw in onze geschiedenis. Grote, bekende rabbijnse figuren en bijbelgeleerden kwamen uit dit land. Bekende Joodse dichters en schrijvers kwamen uit Spanje en in ons land zijn veel straten naar hen vernoemd.

Bij mijn bezoeken aan Spanje werd ik geroerd door de overblijfselen van de Joodse huizen en enkele Joodse begraafplaatsen, die zo goed als vernield waren. Het eindigde met de verdrijving van de Joden uit dit land. Op 31 maart 1492 kondigden koning Ferdinand II van Aragon en koningin Isabella van Castilië de algemene verbanning af.

Het was voor Joden verboden om in Spanje te wonen als ze het Katholieke geloof niet aannamen. Ze werden Maranen genoemd. De verdreven Joden begonnen hun moeilijke tocht naar de buurlanden bij de Middellandse Zee, Noord-Afrika en het Ottomaanse rijk. Er waren er ook die naar West en Centraal Europa ontsnapten. Mijn familie stamt af van hen die uit Spanje zijn ontsnapt.

Er waren ook Joden die het Katholieke geloof niet wilden aannemen en die nergens naartoe konden. Spanje was vele eeuwenlang hun vaderland geweest en ze werden levend verbrand op de brandstapel. De verdrijving van de Joden uit Spanje betekende het einde van de Gouden Eeuw in onze Joodse geschiedenis. Een groot deel van onze gemeenschappen in de wereld zijn verbonden met de Joods-Spaanse achtergrond: zij worden Sefardische Joden genoemd.

Veel Joden in de wereld, zoals Benjamin Disraeli die tweemaal premier van Groot-Brittannië is geweest (1868 en 1874), wisten dat ze van de Spaanse Joden afstamden.

Wij, Sefardische Joden, die voorouders in Spanje hadden, houden ons nog steeds aan de Spaans-Joodse cultuur en gebruiken in de synagoge.

Hoe kan zo iets in onze tijd gebeuren? De meest extreme Islamitische bewegingen zijn in de hele wereld actief en het is hun doel om alles in bezit te nemen en tot de Islam te bekeren. De Moslims zeggen: “We beginnen op zaterdag (de Joden) en eindigen op zondag (de Christenen).”

We moeten waakzaam zijn en de tijd waarin wij leven goed begrijpen. Zij die tegen ons volk Israël zijn, moeten hun hart openstellen en begrijpen dat, als zij de Bijbel openen en gaan lezen over Gods trouw aan Zijn Woord, dat zij Israël moeten zegenen in plaats van vervloeken. Ik ben dankbaar dat wij het voorrecht hebben om in deze generatie te leven en dat we met eigen ogen de wonderen van Zijn liefde kunnen aanschouwen. Hij zal Israël niet verlaten, Hij zal Zijn Volk niet verlaten en allen die door Hem verkozen zijn, zoals Zijn Woord bevestigt.

En de Here zal koning worden over de gehele aarde; te dien dage zal de Here de enige zijn, en zijn naam de enige. (Zacharia 14:9)

De Islam zal de wereld niet regeren. Onze machtige Heer is de Rots van ons Heil.

Ondanks al mijn gezondheidsproblemen kan ik mijn geloof, mijn liefde en toewijding en roeping voor de zaak van mijn volk en alle volken niet opgeven.

Ik dank u voor uw gebeden en uw steun voor Israël.

De Uwe om Sions wil,

Shlomo

Shlomo Hizak

TWEEDE BRIEF UIT JERUZALEM

Shlomo Hizak

Oktober 2017

Geliefde vrienden,

Shalom en zegen worden u toegewenst uit Jeruzalem!

Het lijkt erop dat de Heer mij in leven wil houden. Al uw gebeden zijn beantwoord. Op donderdag 31 augustus 2017 voelde ik mij overdag erg moe en ik ging slapen. Ze vroegen mijn kleindochter Sarin, de dochter van Naomi, om bij mij te blijven, want het liep uit de hand en het leek erger te worden. Ik raakte bijna in coma, mijn kleindochter probeerde met me te praten, maar ik raakte steeds verder afwezig. Ik was wakker, maar tegelijkertijd sliep ik ook. Ik dacht dat de laatste minuten van mijn leven waren aangebroken.

Eerst riep mijn kleindochter: "Opa, ik ga een ambulance bellen om je naar het ziekenhuis te brengen", maar ik zei "nee". Uiteindelijk heeft zij de hoofdzuster in onze wijk gebeld en die zei: "Luister niet naar Shlomo, maar bel een ambulance." Ze brachten me naar het ziekenhuis en ontdekten dat ik een bloeding in mijn hoofd had. Ik werd op zondag geopereerd om de bloeding af te voeren.

Dank God, mijn leven was gered en ik ben mijn kleindochter Sarin zo dankbaar voor haar liefde en toewijding. Zij en Naomi waarderen mij en mijn werk. Sarin is naar Israël geëmigreerd. Ze beseft dat het nu de tijd is om in het land van Sion te wonen en Israël te helpen. Ze diende twee jaar in het Israëlische leger als vrijwilliger in Kibbutz Lavi. Ze heeft haar dienstitijd er nu opzitten en ze ontmoette haar verloofde, die kapitein is bij de infanterie.

Ik ben zo trots op mijn dochter Naomi en ik ben de Almachtige dankbaar voor mijn minderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen. Er werd nog een derde achterkleindochter geboren toen ik in het ziekenhuis lag.

Ik ben zo dankbaar, ondank al mijn gezondheidsproblemen en financiële zorgen wil ik de visie van mijn hart niet opgeven. God is getrouw, Hij zal in onze noden voorzien. Wij vormen een onderdeel van de opmars van de profetie. Veel getrouwen die de Heer en Zijn Woord liefhebben, en

die toegewijd zijn aan hun roeping, beseffen dat we in de belangrijkste periode in de geschiedenis leven.

Sta op, word verlicht, want uw licht komt en de heerlijkheid des Heren gaat over u op. (Jesaja 60:1)

Het grootste deel van het jaar ben ik in het Beloofde Land en het Woord is zo werkelijk voor mij. Als ik door het land reis, denk ik aan de woorden:

Zij zullen de overoude puinhopen herbouwen, het verwoeste uit vroeger tijd doen herrijzen en de steden vernieuwen, die in puin liggen, die verwoest hebben gelegen van geslacht op geslacht. (Jesaja 61:4)

Dit is mijn ervaring, wij zijn een bevoorrechte generatie, na tweeduizend jaar vervolging en ellende zijn we terug in het Land, zoals Hij beloofd heeft. Er zijn akelige herinneringen uit het verleden, maar in deze tijd is er verzoening, men staat open voor elkaar, men heeft oog voor Israël en de Joodse roeping, het grote visioen. Laten we naast Israël staan, Israël ondersteunen en liefhebben. Ik wil besluiten met de woorden van Jesaja 54:10.

Want bergen mogen wijken en heuvelen wankelen, maar mijn goedertierenheid zal van u niet wijken en mijn vredesverbond zal niet wankelen, zegt uw Ontfermer, de Here.

Om Sions wil,

Shlomo

Shlomo met zijn kleindochter Sarin

DERDE BRIEF UIT JERUZALEM

Shlomo Hizak

Jeruzalem, november 2017

Geliefde vrienden,

Shalom en zegen worden u toegewenst uit Jeruzalem!

Volgens de Joodse Bijbelse kalender is ons Joodse nieuwe jaar net begonnen.

Vanaf februari heb ik ernstige problemen met mijn gezondheid gehad, maar ik heb mijn roeping niet opgegeven en de visie van mijn leven om een zegen te zijn voor Israël en Zijn Woord vanuit Sion in Israël en alle landen te verspreiden. Hoewel ik heel wat dagen in het ziekenhuis heb gelegen en een aantal operaties heb ondergaan, heb ik toen ik weer thuis was de gelegenheid waargenomen om aan de slag te gaan met het werk van het Centrum. Ik dank de Heer dat hij mij heeft geholpen en gesterkt en ik vertrouw op Zijn bescherming. Van kinds af aan heb ik dit gebed geleerd:

“Zo lang de levensadem in mij is zal ik u danken, o Heer mijn God en God van mijn voorvaders, Heer van de ganse schepping.”

Ik wil ook u, geliefde vrienden, bedanken voor uw gebeden en uw steun, u hebt dit werk mogelijk gemaakt. We zijn partners geworden in Zijn gezegende wijngaard en Hem zij alle eer.

Over een paar maanden zal het zeventig jaar geleden zijn, dat de staat Israël herboren werd. Ik was zeven jaar oud toen deze droom werkelijkheid werd. Alle moeilijke jaren die we vanaf 1948 hebben beleefd, zijn nu zegenrijke herinneringen geworden. We kunnen haast niet geloven dat dit allemaal is gebeurd, maar de Heer heeft het mogelijk gemaakt. We hebben het in de zeventig jaar vaak moeilijk gehad, maar met Zijn hulp hebben we overwonnen en leven we nu in vrede. Maar onze vijanden bedreigen ons nog en internationale instellingen trekken ons bestaansrecht in

ons thuisland in twijfel. Wij vertrouwen erop dat Hij ons zal helpen om deze moeilijkheden te overwinnen, ondanks de gevaren van het weer toenemend antisemitisme.

We zijn dankbaar voor alle vrienden van Israël die voor ons opkomen en ons steunen en voor ons land bidden – het land Israël. Wie had kunnen denken dat Israël tegenwoordig een welvarend land zou zijn, één van de toonaangevende landen op het gebied van landbouw, economie, research en technologie? Sion is herbouwd, er zijn steden gebouwd, er komen steeds meer immigranten ‘thuis’. Als ik door Jeruzalem loop, zie ik overvolle straten met mannen en vrouwen die uit alle landen zijn teruggekeerd en dan moet ik denken aan wat de profeet Zacharia tweeënehalf duizend jaar geleden heeft gezegd:

Zo zegt de Here der heerscharen: Er zullen weer oude mannen en vrouwen op de pleinen van Jeruzalem zitten, ieder met een stok in de hand vanwege zijn hoge leeftijd. Ook zullen de pleinen der stad vol zijn van jongens en meisjes, die daar spelen. (Zacharia 8:4,5)

De Bijbelse dagen zijn hier weer. Ik vertrouw op een zegenrijke toekomst, waarin we het werk kunnen doen waartoe we geroepen zijn. Wilt u daarvoor bidden? Zijn zegeningen zijn overvloedig. In februari 2018 komen er meer dan 250 vrienden van Sion uit de hele wereld voor een AMI Center Tour en Seminar. Ze komen om te aanschouwen, te leren en te zegenen. Ik sluit af met de volgende woorden:

Welzalig zijt gij, Israël; wie is aan u gelijk? Een volk, verlost door de Here, die het schild uwer hulp en het zwaard uwer hoogheid is. Daarom zullen uw vijanden veinzen u hulde te brengen, en gij zult op hun hoogten treden. (Deuteronomium 33:29)

De uwe om Sions wil,

Shlomo

Altijd op reis

door Patty Mariano

Ik reis zoveel, dat familie en vrienden me vaak vragen of ik geen jetlag heb en of ik geen last heb van alle tijdsverschillen. Eerlijk gezegd klaag ik soms een klein beetje. En soms kom ik vermoeid op mijn bestemming aan. Ondanks alles, blijf ik dol op reizen. Soms ga ik naar een oude bestemming, soms naar een nieuwe, onbekende bestemming. Hoe het ook zij, het is altijd een reis met de Heer.

Dit herinnert me eraan dat ik heb gelezen over een zeer lange reis van wel 40 jaar, die niet zo leuk was:

En uw zonen zullen veertig jaar lang in de woestijn rondzwerven en uw overspelig gedrag boeten, totdat uw lijken alle in de woestijn liggen. (Numeri 14:33)

Tijdens deze reis werd er veel geklaagd en gemopperd en zelfs gerebelleerd. Bij de uittocht uit Egypte verwachtte men naar het 'land van melk en honing' te gaan, maar de Heer wilde hun een aantal lessen leren tijdens hun reis. Sommige lessen waren moeilijk te verteren en andere waren weer makkelijk. Ondanks alles was de Heer altijd bij hen...

Zelfs in hun rebellie liet Hij hen nooit alleen. Hij zorgde altijd voor hen. Hij beschermde hen altijd tegen gevaren. Dit was de tijd waarin God sprak en het geloof groeide naar gehoorzaamheid.

In het boek Leviticus, hoofdstuk 23, gaf de Heer aan Mozes opdrachten voor de 'Feesten des Heren'. Eén feest was een constante herinnering aan hun reis door de woestijn. Dit is het feest Sukkot of Loofhuttenfeest.

In loofhutten zult gij wonen zeven dagen; allen die in Israël geboren zijn, zullen in loofhutten wonen. (Leviticus 23:42)

Na de voorafgaande Hoge Feesten gaat Sukkot vergezeld van vreugde:

Gij zult u verheugen op uw feest, gij met uw zoon en uw dochter, uw dienstknecht en uw dienstmaagd, met de Leviet, de vreemdeling, de wees en de weduwe, die binnen uw poorten wonen. (Deuteronomium 16:14)

Het is een feest van blijdschap over Gods uitredding uit Egypte en over de overvloedige oogst die Hij geeft. Maar bovenal gaat het om het vertrouwen in de Heer en de band met Hem.

Voor dit feest moeten de Joden een hut bouwen, waarin ze alle 8 feestdagen verblijven. Deze hutten zie je in Jeruzalem als vogelnestjes aan de appartementen hangen. De Joden wonen er, ze eten er en ontvangen bezoek en sommigen slapen er zelfs in. Wat een geweldige manier om de reis door de woestijn te gedenken.

De Here ging voor hen uit, des daags in een wolkkolom om hen te leiden op de weg, en des nachts in een vuurkolom om hun voor te lichten, zodat zij dag en nacht konden voortgaan. (Exodus 13:21)

De aanwezigheid van de Heer was altijd bij hen, waardoor hun reis een diepere betekenis kreeg. Zijn goddelijke bescherming omringde hen als zij op Hem vertrouwden.

Sukkot is het feest van de reis, niet van de aankomst op de bestemming. Denk daar eens over na...

Bij onze reizen gaat het meestal om de bestemming, maar dit feest herinnert ons eraan dat we altijd op reis zijn... wij zijn nog steeds niet op onze eindbestemming.

We zijn altijd op reis. Het hele leven is een reis. We vertrouwen op de Heer en zijn volkomen afhankelijk van Hem. We klagen niet, we mopperen niet, we huilen niet. Er is alleen vreugde. Waar uw reis ook naartoe gaat, overtuig u ervan dat de Heer bij u is.

Shalom en zegen toegewenst,

Patti Mariano

HONDERD JAAR BALFOUR VERKLARING

door professor Meron Medzini van de Hebrew University of Jerusalem

Op 2 november 2017 herdenken Israël en de Joodse wereld dat de Balfour Verklaring honderd jaar geleden werd geschreven. Wat is het belang van deze verklaring en waarom vieren Joden het als een mijlpaal op weg naar een onafhankelijke Joodse staat? Je kunt je ook afvragen waarom enkele Palestijnse leiders het bespottelijke idee hadden om een proces te beginnen tegen de huidige Britse regering vanwege deze verklaring, die een eeuw geleden werd geschreven door de regering van Lloyd-George.

Om het belang van deze verklaring te begrijpen kan men het beste de gehele tekst lezen. Deze bestond uit slechts 68 woorden, waarvan de betekenis talloze historici en politici is ontgaan.

“De regering van Zijne Majesteit is voorstander van de vestiging van een nationaal tehuis voor het Joodse volk in Palestina, en zal zich inspannen om dit doel te bereiken, met dien verstande dat er niets zal worden gedaan dat de burgerlijke en religieuze rechten van bestaande niet-Joodse gemeenschappen in Palestina, of de rechten en politieke status van Joden in enig ander land, zou kunnen schaden.”

Er werd niet aangegeven wat bedoeld werd met een nationaal tehuis, welk gebied werd aangeduid als Palestina, wat de grenzen van het nationale Joodse thuisland zouden zijn, en hoe dit allemaal bereikt moest worden. De verklaring was duidelijk het resultaat van een Brits plan om zich na de Eerste Wereldoorlog in Palestina te vestigen nadat het Ottomaanse Rijk verslagen was.

Palestina (toen nog inclusief het huidige Jordanië) had een bijzondere plaats in het Britse denken, om religieuze redenen, maar vooral uit strategisch oogpunt. Het zou deel uitmaken van de verdedigingslinie van het Suezkanaal, de toenmalige levensader van het Britse Rijk.

Honderd jaar later kunnen we veilig zeggen dat de Balfour Verklaring een van de belangrijkste gebeurtenissen in de Joodse geschiedenis is geweest. Het valt te betwijfelen of de Staat Israël dertig jaar later zonder deze verklaring tot stand zou zijn gekomen. Afgezien van de redenen voor de verklaring, is het belangrijk om vast te stellen wat de gevolgen ervan zijn geweest, en wat het betekende voor de toekomst van de Joodse gemeenschap in Palestina, de Zionistische wereldbeweging en het Joodse volk als geheel.

De belangrijkste bijdrage van deze Verklaring, die al gauw werd gevolgd door de stichting van een Volkenbond (de voorloper van de Verenigde Naties), welke aan Groot-Brittannië het mandaat over Palestina gaf, op voorwaarde dat het de Balfour Verklaring zou uitvoeren, was dat voor de eerste keer in de geschiedenis het Joodse volk door een wereldmacht erkend werd als een politieke, in plaats van als een religieuze eenheid. Op deze manier maakte de Verklaring eens en voor altijd een eind aan het debat of de Joden nu een natie of een religieuze groep vormden (wat nog steeds beweerd wordt door de Palestijnen en hun bondgenoten). Ten tweede erkende Groot-Brittannië, spoedig gevolgd door de Verenigde Staten, Frankrijk, Italië, en zelfs Japan en China, de onherroepelijke band tussen het Joodse volk en hun oude thuisland Palestina.

Dit betekende dat erkend werd dat het Joodse volk bepaalde historische rechten had op basis van haar historische band met het Land Israël. Zo aanvaardde de Britse regering de kern van de Zionistische leer, die aangaf dat het Land Israël het oude thuisland van het Joodse volk is, en dat zij in dit opzicht historische rechten op dat land hebben. Historische rechten was een nieuw concept in het internationale recht. De uitdrukking “historische rechten” wordt gebruikt in de eerste alinea van de Onafhankelijkheidsverklaring van Israël.

De Verklaring schiep een nieuwe internationale situatie die gericht was op het verlenen van het mandaat over Palestina aan Groot-Brittannië. Het werd duidelijk dat de Britten nu gebonden waren door de toezegging, gedaan

in de Verklaring, om het doel, de vestiging van een nationaal tehuis voor het Joodse volk, mogelijk te maken.

Artikel vier van het Mandaat bepaalde dat er een geschikt Joods Agentschap zou worden opgericht, om te helpen bij het ontwikkelen van het land en immigratie en vestiging te vergemakkelijken. Op deze manier erkenden de Volkenbond en Groot-Brittannië de rechten van de Joden om een orgaan te creëren dat hen niet alleen zou vertegenwoordigen, maar ook een belangrijke factor zou zijn bij het bepalen van de toekomst van het land.

Voor het eerst in de Joodse geschiedenis kreeg tenminste dat deel van het volk dat in Palestina woonde, de gelegenheid, zijn eigen toekomst in dat land te bepalen. Hoewel de Joodse gemeenschap in Palestina beschermd werd door de Britse aanwezigheid, die hen in staat stelde, het fundament te leggen voor de infrastructuur van wat spoedig de Staat Israël zou worden, was het duidelijk dat de Joodse gemeenschap in Palestina (de Yishuv geheten) de toekomst van dat land zou bepalen, en dat de uitvoering van de Balfour Verklaring van hen alleen zou afhangen.

Het is waar, het Joodse volk deed niet wat verwacht werd. Zij stroomden niet massaal richting Palestina. De Yishuv groeide van 55.000 in 1918 naar 600.000 aan de vooravond van de Tweede Wereldoorlog. Maar de weinigen die daar woonden legden de fundamenteën voor de toekomstige Joodse staat. Zij schiepen de sociale, economische, politieke, industriële, onderwijskundige en zelfs de militaire infrastructuur die hen in staat stelde de Arabische aanval af te slaan toen ze eindelijk hun onafhankelijkheid uitriepen in mei 1948. Deze keer begrepen de Joden het historische moment. In 1948 was het “nu of nooit”. Dit was niet het geval in 1917, en het Joodse volk betaalde een zeer hoge prijs voor het niet gebruiken van deze gouden kans om te emigreren naar Israël. Hoe vele miljoenen Joden hadden de Holocaust kunnen overleven. De les van de Balfour Verklaring is, dat Joden moeten leren hoe ze historische omstandigheden moeten gebruiken en de kans die hen gegeven wordt moeten grijpen. Maar uiteindelijk zijn zij de meesters van hun eigen lot.

*Delen van deze brief zijn in het Hebreeuws verschenen in een andere vorm, in de Israëliische uitgave Ha-Umma.**

AMI - Jerusalem Center for Biblical Studies and Research
st. Centrum voor Bijbelstudie en Onderzoek
Postbus 386
www.bijbelcentrum.org
NL16 INGB 000 3199277
3860 AJ Nijkerk
033-2459528
info@bijbelcentrum.org